

El dia que va parlar

Alexander Solzhenitsin

PRIMERA PART

10 P. M.

Comença a bronzir la televisió. D'un moment a l'altre sortirà el senyor Iñigo. La senyora Eulàlia, mentre fa bullir la sopa, ho comunica amablement al seu marit, contractista d'obres, per ser més exactes:

—Avui, fan «Directísimo».

—Que bé! —exclama resignadament el seu marit, contractista d'obres per ser més exactes.

—Tinc ganes de veure quin il·lusionista sortirà —afirma la senyora Eulàlia amb entusiasme—. Des d'Uri Geller no n'hem vist cap de tan bo.

—Endreça les culleres, per si un cas —aconsella mansament el seu marit, contractista d'obres per ser més exactes.

No saben que, avui, el senyor Iñigo té preparada una autèntica bomba.

10'15 P. M.

El senyor Fraga, en mànegues de camisa, elàstics i pantufles, prepara l'entrevista pel News Paper, dient que ara farem eleccions. Mentrestant, escolta les lliçons d'anglès de la Salvat i l'emisora de la policia. Amb la mà esquerra, fa mapes topogràfics de les agrupacions clandestines. Per no perdre temps sopa, pel sistema de gota-gota, el seu habitual «caldo galego».

El senyor Martín Gamero —anuncia la secretaria pel dictàfon.

—Digui —agafa l'aparell el senyor Fraga, mentre amb l'altra mà aprofita per fer punxa al llapis. La veu del ministre d'informació té una excitació inequívoca:

—No deixi de veure «Directísimo». És una autèntica bomba.

—Ho faré mentre preparo l'article trenta quatre de les lleis-no-tan-fonamentals —afirma el senyor Fraga mentre es corda perfectament els elàstics.

10'20 P. M.

A París, el senyor Carrillo, del P.C.E., per dir-ho

amb totes les lletres i sense embuts, després de menjar una torrada amb all, que és un pinso proletari, es posa el pijama vermell i es fica al llit. Després de dir allò de «àngel de la guarda, dolça companyia, no em deixeu solet que jo em perdria» apaga el fanalet roig de la tauleta de nit. No sap que a Prado del Rey, està a punt d'explotar una autèntica bomba.

10'25 P. M.

El senyor Iñigo, en aquest moment, entra al seu despatx. Nerviosament, es dirigeix a un bagul tancat amb pany i clau, que es troba en posició vertical. Obre la porta. Un home vestit de frare, hàbilment dissimulat enmig de banderetes de paper i flocs, surt, espolsant-se. Es treu l'hàbit ràpidament i diu, gesticulant nerviosament:

—Anyeta karakate!

El senyor Iñigo, que no sap el rus, contesta amb una amabilitat estricta:

—Buenas noches —però l'altre, movent el cap enèrgicament insinua que no és aquesta la resposta que ell pretén:

—Anyeta karakate! —diu, mentre el senyor Iñigo el saluda amb inclinacions versallesques:

—Bienvenido a teuvee, senyor Alexander Solzhenitsin, gran nobel de todas las rusias —però, pel que sembla, l'altre no està prou satisfet. Criden a l'interpret, que en sap un pou, de rus.

—Anyeta karakate —li repeteix insistent el barbut.

L'interpret diu, al senyor Iñigo, lacònicament:

—Diu que ha d'anar al lavabo.

10'40 P. M.

El senyor Iñigo agafa el micròfon i diu unes quantes bestieses perfectament habituals. Internament, sap que, avui, tindrà un èxit professional fabulosíssim, sonadíssim i directíssim. Aquest èxit té un nom: Alexander Solzhenitsin, en persona, amb tota la barba i per molts anys i que vostès ho puguin veure. El compte a zero ha començat.

ANISSATS

VINS

CONYACS

MAJOR I DETALL

M. Altimiras Serra

LES FRANQUESES